

2 0 1 5

PREGÓ DE LA FIRA I FESTES DE L'ASCENSIÓ 2015
A CÀRREC DE LA SENYORA **ANNA M. DURAN I CASANOVAS**

PREGÓ DE LA FIRA I FES-
TES DE L'ASCENSIÓ 2015
A CÀRREC DE LA SENYORA
ANNA M. DURAN I CASANOVAS

2 0 1 5

PREGÓ DE LA FIRA I FESTES DE L'ASCENSIÓ 2014
ANNA MARIA DURAN I CASANOVAS

EDICIÓ: AJUNTAMENT DE GRANOLLERS
DISSENY: AMADOR GARRELL

IMPRESSIÓ: IMPREMTA MUNICIPAL DE GRANOLLERS
DL: B 12466-2015

Foto: Toni Torrillas

ANNA M. DURAN I CASANOVAS (Granollers, 1946) ha estat directora del centre docent Educem de Granollers des de l'any 1969 fins a 2013 i professora del curs 1964-65 al 1984-85; actualment és la titular del centre.

És diplomada en Magisteri per l'Escola de Magisterio Ruiz Amado de Girona i màster en Formació de formadors: metodologies i gestió. També és auditora interna en qualitat UNE-EN-ISO 10011 (Normes ISO 9000).

Ha estat presidenta de l'Associació d'Empresaris de Centres de Formació de Catalunya (ACCAP) del 1989 al 2004, i membre del Consell Escolar de Catalunya, del 1993 al 2007, en representació de Foment del Treball. Membre suplent del Consell Català de la Formació Professional del 2000 al 2007, com a representant de Foment del Treball.

Presidenta de la Fundació Privada Observatori Astronòmic Esteve Duran, des de 1997.

Entre els anys 1989 i 2011, ha estat la representat dels centres concertats al Consell Escolar Municipal. Membre, també, del Consell de l'FP de Granollers, del 2009 al 2011.

Ha estat vocal del Consell de Direcció del Servei Català de la Salut Regió Sanitària Centre, els anys 2002 i 2003, i membre de la Comissió de Formació de la Cambra de Comerç de Barcelona, del 1994 al 2008.

Ha publicat l'*Estudi de necessitats formatives dels comandaments intermedis* (2003) i ha pronunciat conferències a la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), en congressos, jornades i seminaris, a l'entorn de la creació d'empreses, la qualitat, la comunicació, la gestió, el mercat laboral, la formació com a impulsora de l'ocupabilitat de les dones, joves i adults, i la formació a Europa.

Il·lustríssim Senyor Josep Mayoral, regidors, senyors, amics i família.

El meu agraïment a l'alcalde per nomenar-me pregonera de la Fira i Festes de l'Ascensió 2015, com a granollerina és per a mi un plaer i una gran satisfacció. Moltes gràcies.

En el pregó faré un repàs pels meus records de la Fira i Festes de l'Ascensió i també pels records viscuts com a granollerina. Em permetré la llicència de no comentar-los cronològicament.

Vaig néixer el gener del 1946 a prop d'aquesta magnífica sala, a la cantonada del carrer de Torras i Bages amb el carrer de Corró. Assistí la meva mare la nostra estimada veïna i amiga, la llevadora Ramona Mogas i Lligoña. Les meves primeres mirades a l'exterior varen ser en aquests dos carrers.

Caminar per aquest entranyable carrer de Corró fins a la Porxada era com caminar per casa, tots ens coneixíem. La Porxada era tan gran i la façana del Ajuntament tan maca, que sempre la contemplava embadalida.

Aquesta Sala Tarafa ha estat per a molts "la biblioteca" on veníem a estudiar, consultar llibres, ens trobàvem amb els amics... Era un lloc que imposava, solemne. Les taules ben posades, amb els llums, les parets plenes de prestatgeries amb llibres i

documents, i els sostres tan alts! Un record entranyable per a les bibliotecàries, la senyoreta Angelina i la senyora Fina, ajudades per la senyora Assumpció, que vetllaven en tot moment pel respecte a l'estudi, als llibres consultats... i sempre tots ben asseguts i actuant amb ordre i disciplina.

El batxillerat, el vaig estudiar aquí en sortir de la sala, a l'esquerra, que era el Colegio Oficial de Enseñanza Media i ens examinàvem a l'Institut Verdaguer de Barcelona. Els balcons de direcció-secretaria i dues aules del primer pis, donaven al carrer de Corró i al davant hi havia dos balcons de casa, o sigui que la mare ens podia veure, el meu germà i a mi, mentre feiem classe, i, a la planta baixa, cantonada amb Torras i Bages, hi havia l'aula d'estudi vigilada, i molt vigilada, pel senyor Moles, que dalt d'una tarima et deixava tot just respirar. No s'hi sentia ni una mosca.

Aquesta placeta, la biblioteca i l'Institut varen ser, des de petita, els meus llocs preferits. Haig de dir que ara, amb els meus néts, venim aquí a jugar i, asseguda al banc, els contemplo pujant i baixant aquestes escales, com jo tantes vegades havia fet. "El temps de vegades s'atura i et deixa gaudir d'un dolç record."

La ciutat de Granollers sempre la recordo activa, sempre amb moviment de gent, que surt i passeja, que observa i es mira, que ho comenta tot. El mercat a la Porxada reunia molta gent, les botigues del voltant i els carrers propers eren importants; i no oblidem la via principal "la carretera", via de passeig, de botigues... Volies un suís, doncs anaves a la recordada Granja Marineta; volies fer un regal, anaves a l'Skin i tantes d'altres.

Hi havia molta activitat a Granollers: esport, música, concerts, dansa, entitats, moltes instituïdes de feia molts anys, cinema i el teixit empresarial, font de riquesa de la ciutat, un comerç molt actiu... tot feia i fa de Granollers una capital de comarca excel·lent.

Podríem dir que Granollers “és una ciutat amb ritme”.

El que donava vitalitat a la ciutat i molta projecció a la comarca era el mercat, que de temps immemorial es feia els dijous. Provenia d'anys enrere i, des de sempre, el que li havia donat renom era el bestiar: el que hi havia a les granges, cases de pagès, cases particulars i que servia per al camp, per al transport, per a la criança o per menjar.

De fet, el mercat del dijous, que coincidia amb l'Ascensió, ja s'anomenava “Mercat de l'Ascensió”.

Com que els ramaders exhibien excel·lents exemplars del seu bestiar en el Mercat de l'Ascensió, l'alcalde el senyor Francesc Sagalés va promoure, el dijous 3 de juny del 1943, el I Concurso Comarcal de Ganado del Vallés. Durant els anys següents es va anar promovent i ampliant en l'anomenada Feria-Exposición Provincial de Ganado, i s'hi van arribar a fer més de trenta exposicions de bestiar. La Fira, en les primeres edicions, se centrava molt en la ramaderia i va aconseguir un gran renom comarcal, intercomarcal i de Catalunya, i va arribar a ser una fira ramadera de referència. I així s'inicia el que es va configurar i consolidar els anys 50 com: la FIRA I FESTES DE L'ASCENSIÓ.

Totes les botigues eren obertes, com també les paradetes pròpies del mercat i aquelles que s'hi afegien pel fet de ser el mercat de l'Ascensió.

Després del fred i fosc hivern, aquesta Fira, sempre a la primavera, era molt esperada i desitjada. Significava una gran celebració i recordo que durava quatre dies, de dijous a diumenge, i alguns anys havia durat més d'una setmana.

L'Ascensió sempre havia estat el dijous i era festa de precepte. Després del Concili Vaticà II (1962-1965), amb la reforma del calendari litúrgic, els dies de festa es van adaptar a les necessitats i els mètodes del nostre temps, i alguns països vàrem

poder decidir si manteníem la festa el dijous o no. Per això actualment hi ha països europeus on aquest dijous és festa perquè celebren l'Ascensió. Aquí, a Granollers, mentre va ser festa el dijous de l'Ascensió, se celebrava missa solemne a la parròquia de Sant Esteve, la tarda del dijous a dos quarts de vuit i alguns anys, a les nou. Actualment a Granollers la festa se celebra el divendres.

Fer memòria de la Fira i Festes m'ha permès endinsar-me en els meus records i aquests records juguen amb el temps i et vénen com flaixos. Aquells moments i vivències que em varen impactar, imatges, cares, noms, emocions i que, desats en una capseta màgica a dins la ment, he anat intentant recordar i enllaçar.

Començaria per l'any 1955, a la plaça de Perpinyà, coneguda com la plaça dels Porcs perquè fins a l'any abans hi havia hagut porcs els dijous. Allà s'hi varen posar estands d'empreses de Granollers i es van ampliar els espais de la Fira, amb els que hi havia a la plaça de Maluquer i Salvador.

A l'estand de Teixits Diumaró recordo que donaven una capseta quadrada amb la tapa folrada dels seus teixits de quadres vichy i amb bombons! Tot un luxe en aquells anys. En un altre estand hi havia Sabons Camp, que també donava productes amb format petit. La veritat és que en alguns estands et donaven obsequis o hi podies tastar alguna cosa, era fantàstic!

Al llarg de tota la carretera i fins a la plaça de la Corona, on hi havia la tribuna que ocuparien les autoritats polítiques i religioses el moment de la passada, s'hi trobaven els estands que exposaven cotxes, motos, maquinària agrícola, electrodomèstics i altres productes que les diverses empreses vallesanes volien lluir.

A la plaça de Barangé, darrere de la Fonda Europa, el dijous de l'Ascensió s'hi podia veure el bestiar a punt per a la Feria-exposició Provincial Ganadera, amb el *Concurso* on es premiaven els millors exemplars.

Més endavant, quan l'estació de tren es va traslladar on és ara, la Fira va ocupar des de l'actual carrer de Girona amb el carrer de l'Enginyer fins a la carretera que va a la Roca. Els carrers no eren asfaltats, encara eren de terra. Quan plovia, no cal dir com quedava tot de fang.

Recordo que on ara hi ha l'andana d'autobusos hi havia uns estands molt grans. Un era el de Piensos Diana de la família Margarit Illa, que varen introduir per primera vegada, crec, a Espanya, el *maíz híbrido americano*. Allà hi havia una panotxa molt gran i alta. També Sabons Camp tenia un estand espectacular.

L'evolució que he anat veient de la Fira i Festes de l'Ascensió amb els anys ha estat vinculada al creixement de la població. Els anys 50 érem uns quinze mil granollerins; els anys 60, ja vint mil; els anys 70, uns trenta mil. L'augment més important va ser els anys 80, que vàrem arribar a ser uns quaranta-cinc mil. I ara devem ser uns seixanta mil.

L'organització de la Fira i Festes es va anar adaptant al nou model de ciutat. Les empreses es multiplicaven i es feien grans i "el comerç floria i es consolidava" com un sector potent i important i de referència a la ciutat.

El més impactant per a una nena era veure "el desfile", "la desfilada" o "la passada"; el nom ha marcat els diferents moments. Es feia el dijous i algun any se'n feia una altra el divendres. Era tot un espectacle i hi venia gent de tota la comarca i d'altres indrets, que omplíem tota la carretera i altres carrers. L'ambient de festa era espectacular! Veient la passada, tots, nens i nenes, quedàvem bocabadats davant de tanta grandesa i potència. Era quasi impossible moure't, i ens quedàvem a prop de casa per veure-la, i alguna vegada la vàiem des del balcó de l'escola (EDUCEM) a la plaça de Maluquer i Salvador.

Alguns anys va obrir la passada la Guàrdia Urbana Muntada de Barcelona i, tot

seguit, hi desfilava bestiar gran, sobretot cavalls, hi havia exhibició amb genets, cavalls estirant carros, tartanes, carrosses al·legòriques i de propaganda, i carruatges d'època amb els propietaris amb la vestimenta escaient. I el que més agradava eren els enganxes per la seva espectacularitat, amb els traginers carregats de mercaderies. Com que el terra era de llambordes, encara que hi posessin sorra, alguns cavalls relliscaven; més d'una vegada hi havia hagut un ensurt.

No oblidem la maquinària agrícola, els tractors i altres estris del camp. També hi desfilaven una àmplia representació de vehicles nous: cotxes, camions i tractors de marques com: FIAT, SEAT CITROËN, RENAULT, BMV, OPEL, EBRO, BARREIROS, PEGASO. Concessionaris com: Baulenas, Prades, Pruna, Eloy, Auto Granollers, EUTRASA.

La part més festiva, lúdica i d'entreteniment, i potser la més mediàtica, i que recordo bastant bé era la Semana del Cine Español. Era un esdeveniment social. S'hi projectaven les millors pel·lícules espanyoles, la majoria d'estrena, amb l'assistència dels protagonistes, els actors, que eren el millor reclam, els directors i productors i tot el que envoltava aquest món. En la primera edició, del 1957 al 1962, recordo anar darrere dels actors per aconseguir que em signessin autògrafs, molt de moda en aquells temps. Les pel·lícules es projectaven als cinemes Mundial, Coliseum i Astòria. El sopar i el ball es feien al Casino. En la segona edició, de 1971 a 1976, s'hi anava de dilluns a divendres. Les pel·lícules es projectaven al cinema Majèstic. La cloenda era el sopar de gala que se celebrava al Pavelló d'Esports.

Per a mi i per a molts granollerins, un esdeveniment molt important va ser que l'any 1960, i coincidint amb la Fira, s'inaugurà el Pavelló Municipal d'Esports, que era el tercer d'Espanya. Era lluny, però era tan maco, gran i luxós, era de parquet!

Crec que la raó de l'èxit de la nostra Fira al llarg dels anys és “la combinació entre el que queda definit com a Fira, que ens mostra el poder econòmic de la ciutat i la comarca, i la Festa, més cultural, lúdica i d'entreteniment”.

En realitat la gent no ho diferenciem perquè anem per tot arreu i és en aquest punt que grans, joves i infants hi trobem el nostre espai. La Fira i Festes de l'Ascensió és i ha estat molt significativa en les diferents etapes per a la nostra ciutat, com a mostra de l'economia de la comarca i la seva capitalitat. Cal destacar que des de l'any 2001 Granollers ja disposa d'un Parc Firal.

Fins aquí els meus records de la Fira de l'Ascensió, ara m'agradaria recordar fets i indrets del meu Granollers.

Els indrets i carrers de Granollers que per a mi varen ser importants en aquells anys 50 i 60 eren els que anaven des de casa (Torras i Bages / Corró) a la Porxada, a l'església parroquial de Sant Esteve, el carrer del Portalet –on vivia la tia Anita, el tiet i les cosines–, la carretera des de la plaça de la Corona a Torras i Bages i, sobretot, el carrer de les Travesseres, 20, – on vivien els avis, l'avi Josep i la iaia Anita, els tiets i cosins–, el carrer de Catalunya –on vivien els altres tiets i la meva cosina–, el carrer de Torras i Bages fins al Col·legi Jardí d'Infància i el barri dels Sants Metges (Cosme i Damià), fins a la capella.

Més endavant el fet d'anar al Pavelló d'Esports em va fer descobrir una nova zona de Granollers. M'he oblidat d'esmentar un carrer en què un estiu vaig anar a fer un curset de natació, era el carrer de Navarra on hi havia les Piscines Municipals. El grup de nens que vàrem anar a aprendre a nedar a l'any 1957 ho vàrem fer a la piscina gran, o així m'ho semblava, sobretot quan, ja acabant el curset, em vaig haver de tirar des de la palanca. Tinc el record present com si fos ahir, de la por que vaig passar, per a mi era molt alt! Però m'hi vaig tirar.

Entre Fira i Fira, els anys varen anar passant, estudiant i després iniciant la feina per a la qual amb il·lusió i amb vocació m'havia preparat: la de mestra.

El curs 1964-65, aquest curs fa cinquanta anys, vaig iniciar el que seria i ha sigut una de les dues grans raons de la meua vida: la de ser i fer de mestra i professora. Ha estat una experiència meravellosa, inoblidable i emocionant, difícil d'explicar amb paraules, és quelcom que se sent dins del cos i l'envaeix tot. Exercir de mestra m'ha ajudat molt a créixer personalment i professionalment. He compaginat la labor de mestra i professora amb la direcció i la titularitat del centre d'ensenyament EDUCEM. He estat molt afortunada de poder-me dedicar al que des de petita ja somiava ser.

La Llei general d'educació (LGE), del 1970, va representar un canvi important tant per als alumnes com sobretot per a les instal·lacions de les escoles, ja que va significar una gran reforma del sistema educatiu, s'allargà l'escolarització als 14 anys cursant l'EGB i es va crear la formació professional. Amb l'aplicació d'aquesta llei, el Centre d'Ensenyança Mercantil (CEM), que des de l'any 1942 impartia el comerç i el peritatge mercantil, s'adaptà i va iniciar la formació professional en l'especialitat que des de feia anys ja impartíem: administració, comptabilitat i finances.

La formació professional, o FP, tal com l'anomenàvem, em va seduir i, a més de ser-ne professora i directora, li vaig voler donar el prestigi i la qualitat que es mereixia. N'he estat ferma defensora a tot arreu on he anat i com a membre de la Comissió de Formació de la Cambra de Comerç de Barcelona, del Consell Escolar de Catalunya, del Consell de la Formació Professional de Catalunya, i presidenta de l'ACCAP, la patronal dels centres de formació. També l'he defensada en conferències i debats, en congressos a diverses ciutats d'Espanya i a universitats de Catalunya.

Sempre he enaltit els èxits que la formació professional aconseguia, sobretot pel que fa a l'aprenentatge d'una professió, d'inserció laboral i d'adquisició de capacitats professionals. Un corrent massa estès la va voler menystenir davant del batxillerat (BUP), quan són dues opcions, són dos camins lloables i amb futur. En certs cercles se m'ha considerat experta en la formació professional (FP).

Als anys 90 es va instaurar la LOGSE, que va implicar que l'ensenyament obligatori s'impartís fins als 16 anys amb l'ESO i quedessin definits els ensenyaments postobligatoris: els cicles formatius de grau mitja i superior, el batxillerat de dos anys i els programes de qualificació professional. El centre EDUCEM imparteix l'ensenyament obligatori i el centre EDUCEM II, els ensenyaments postobligatoris. La meva dedicació durant molts anys a l'ensenyament m'ha donat una perspectiva de tot el sistema educatiu i hem vetllat perquè el centre donés resposta a les necessitats de les famílies i els joves des dels 3 anys fins als 20 o més. Vull fer un reconeixement a tots els mestres i professors que ha tingut i té el centre EDUCEM i EDUCEM II. Aquesta escola ha estat possible durant més de 70 anys gràcies a la seva tasca diària, al compromís amb el seu projecte, amb les famílies i amb la societat. En especial, voldria destacar la tasca de la senyoreta Neus Martí i la senyoreta Eulàlia Barbany.

M'agradaria també tenir un record i reconeixement a mestres i professors que, des de la meva infantesa fins als meus primers anys de mestra, vaig tenir la sort de conèixer i de tenir com a companys.

Són mestres com la senyoreta Montserrat Vilarrodona, la meva primera i estimada mestra, la senyoreta Matilde Llobet, el senyor Josep Verde Aldea i un especial record a la senyoreta Margarita Banús, directora del col·legi Jardí d'Infància.

També vull recordar els professors de l'Institut com l'estimada senyoreta Margarita Tintó, el senyor Salvador Llobet, la senyoreta Maria Plumé, el senyor Vicenç

Casals Grau, el senyor Manuel Galobart, el senyor Manuel Mateu, al senyor Joan Cuch, que ens vigilava a les nenes durant la classe d'estudi. Vull fer una especial menció a un gran mestre, el senyor Joan Borràs, que ens va donar classes al meu germà, sobretot, i a mi. També vull recordar la senyoreta Maria Brau i Auferil, mestra excel·lent, ensenyant a la seva escola del 1947 al 1970.

També vull tenir un record molt especial a l'estimada senyoreta Mercè Ganduxé i al recordat senyor Donat Puig. Vàrem agrupar les nostres respectives escoles l'any 1975 per impartir l'EGB, i vam donar origen al centre EDUCEM com el coneixem actualment.

Granollers té i ha tingut molts bons mestres i professors que han donat i donen una molt bona formació i educació. El meu reconeixement per la seva tasca de mestratge, com a persona que guia, acompanya, educa i ajuda l'infant, els nois i joves en el seu creixement personal i en l'aprenentatge en general.

L'altra raó de la meva vida és i ha sigut la família, tant la família d'origen com la que vaig formar.

La mare es deia Maria Casanovas i Tresserres i era de Cardedeu; el seu pare, el meu avi, en Marià Casanovas i Fortuny va ser alcalde de Cardedeu en temps de la República. La mare va ser l'*alma mater* de la família, cuidant-nos sempre a tots, amorosa i patidora, sempre disposada a fer favors i a ajudar, amb la dedicació única de cuidar el marit, que treballava nit i dia, i els dos fills.

Em vaig casar amb en Josep M. Comas el 1967 i vàrem formar la família amb les nostres dues filles, i vam créixer amb els gendres i els cinc néts.

El meu marit i les meves filles han comprès la meva entregada dedicació a l'escola. L'Anna i la Mercè actualment són les directores d'EDUCEM i d'EDUCEM

II, respectivament. El respecte, l'estimació i admiració envers la professió les ha conduït a fer que l'escola continuï. Elles són la tercera generació i això és un motiu d'orgull i felicitat per a mi.

I sobretot haig de parlar del meu pare, Esteve Duran i Serra, el meu referent i exemple a seguir . Era disciplinat, organitzat, rigorós, just, responsable, honest, generós, tendre, metòdic, auster, humil, sempre reflexiu, noble, molt curiós per saber i saber-ne més, per descobrir i investigar, analista i gran pensador. Era mestre perquè t'acompanyava i t'ensenyava el camí estant sempre al teu costat. Va ser i és per a mi una excel·lent persona, de decisions justes i a la vegada d'una grandesa espiritual i humana que juntament al seus extensos coneixements el reconec com a savi .

Aquesta vessant educadora la trobem en la seva labor de professor. El curs 1936-1937 va ser professor interí de l'Escola Municipal de Comerç, que va passar l'any 1939 a ser l'Instituto Elemental de Segunda Enseñanza, aquí, al carrer de Corró 49, més endavant conegut com a Escola del Treball. Va ser-ne professor durant 28 anys, secretari durant 22 anys i durant dos anys va ser director de l'Escola Municipal del Treball, des de l'any 1961 al 1963. Va ser-ne nomenat director honorari a l'octubre del 1964 i vicepresident del Patronat.

El curs 1942-43, juntament amb dos pèrits i professors mercantils, la senyora Elena Mejan i el senyor Miquel Castanier, creen el Centro de Enseñanza Mercantil (CEM), ubicat a la plaça de Maluquer i Salvador, 19. Va ser conegut durant molt anys com l'Acadèmia Cots. Des de l'any 1975 el seu nom és EDUCEM.

Una anècdota que explicava el pare era que mentre exercia de professor a l'acadèmia, ensenyant física, química i matemàtiques, un inquiet jove li va demanar que li ensenyés química, era el senyor Jordi Camp.

Un d'aquells dissabtes i diumenges, del any 1954, en què es trobaven al laboratori de l'acadèmia, el senyor Jordi Camp li va preguntar: "Senyor Duran, podríem fer detergents?", la resposta ja ens la podem imaginar: "Sí, però ens cal cercar tecnologia i novetats industrials, i visitar els països que ja la tenen." Neix l'embrió de l'inimaginable impuls empresarial de Sabons Camp, que va tenir una rellevant importància per a la ciutat i la comarca, ja que va representar molts llocs de treball i el creixement del teixit empresarial.

El pare també explicava com va quedar Granollers després de la guerra i deia: "tot estava per fer".

I com que la feina no l'espantava va anar pensant com podia ajudar a recompondre aquest seu estimat Granollers, ja que provenia de família de profundes arrels granollerines. No cal dir que la recomposició de la ciutat va ser labor de molts. Hi va dedicar uns quants anys. Un detall d'això és que va dibuixar l'original de l'escut del Club Balonmano Granollers, vigent actualment. En aquell moment, inici dels anys 40, fou un atreviment que en un dels quarters ja hi figuessin les quatre barres catalanes.

Abans els he comentat com em mirava la façana de l'Ajuntament, hi contribueix el fet que la majoria de dies anava a buscar el pare a les dues del migdia, ja que hi treballava com a oficial administratiu. A dalt hi havia els despatxos, quan anava a buscar el pare ho mirava tot i de vegades entrava al despatx del senyor alcalde o a la sala de reunions, des d'on podia veure el balcó i la Porxada. És un record entrañable. Després pujàvem pel carrer de Corró fins a casa, a dinar.

L'any 1961 l'Empresa Sabons Camp l'absorbia tot el dia i va demanar excedència.

El pare, des de molt jovenet, va sentir una gran atracció per l'astronomia, s'interessava per l'astrofísica i la cosmologia, va ser autodidacta en aquestes matèries i

va arribar a tenir-ne amplis i profunds coneixements. Empès per la seva dèria i somni a la vegada, va construir un Observatori Astronòmic amb un telescopi, que fins fa pocs anys era el més potent i avançat de Catalunya, a Seva, a la urbanització del Montanyà. L'onze de setembre de 1995 mor i cal donar continuïtat al seu somni. El director de l'Observatori, el senyor Josep M. Gómez, gran amic del pare, en proposa la continuïtat, i hi incorpora el doctor Enric Garcia i Melendo per a la investigació i divulgació de les ciències de l'espai. Es constitueix la Fundació Privada Observatori Esteve Duran, l'any 1997. La Fundació, en aquests quasi vint anys, gaudeix d'un merescut reconeixement internacional per les descobertes i publicacions.

Continuem amb els records.

Un dels que tinc amb el pare és de quan acompanyàvem el senyor Josep Estrada, membre de la Comissió Provincial d'Excavacions del Museu, a les excavacions arqueològiques que anava realitzant per Granollers i la comarca, sobretot per la Roca i a l'entrada de la Garriga. Aquest indret és el que recordo bé. Excavacions on hi trobàvem restes de ceràmica, trossets d'àmfores o estris d'argila i altres restes que devien ser de l'època dels romans i que a casa, amb uns pinzells, els netejàvem amb molta cura i un cop nets els portàvem al Museu.

Quins records més bonics que tinc d'aquell Museu!

Era a la casa Molina, a l'actual carrer del Museu, on anava a portar els objectes trobats o a visitar-lo.

Era com entrar en una casa particular plena de pintures, talles daurades, fletxes, llances, pistoles, molts objectes de ferro, mobles, àmfores, exvots, plats, cornucòpies... Ara, el que destacava més era un maniquí amb l'uniforme militar francès i el mosaic romà. Tot l'espai estava ple, molt ple i fins hi tot hi havia alguna habitació

amb quadres, mobles i altres coses sense exposar. Per a mi era molt interessant i m'agradava anar-hi. En aquest edifici hi va haver el Museu del 1938 al 1965. Fins a l'any 1976 no es va obrir el nou Museu a l'edifici actual. Tot o quasi tot el que jo veia de petita i jove està guardat.

L'any 1947 s'inicia el I Concurso Exposición de Rosas i Claveles, idea del senyor Antoni Jonch, al jardí del Museu. Als inicis dels anys 50 el Concurs de Roses i Clavells, ja s'anomenava Exposició de Roses i del jardí del Museu passà a fer-se aquí, a la Biblioteca Popular Francesc Tarafa. L'any 1953 ja se'n fa la VII exposició.

Us imagineu aquí, lloc reservat al silenci més absolut, com durant el concurs i exposició de roses, es transformava i s'hi gaudia dels diferents colors i varietats de roses, tant en rams, en testos o soles i... s'hi respirava a poc a poc el perfum, que ens envoltava i ens transportava. Ah! I s'hi podia parlar amb veu alta! Recordar la biblioteca amb tanta flor!, crec que és un dels records compartits per molts de nosaltres.

Com que estic recordant i ho estic fent amb veu alta, voldria compartir un dels molts actes culturals que s'organitzaven a Granollers, on participàvem alguns dels que avui m'acompanyeu. Era la Fiesta del Libro concurs que es feia al mes d'abril, aquí, a la biblioteca i s'hi donaven els premis segons categories. La majoria dels nens i joves de Granollers, ens hi presentàvem. Una molt amiga meva, la Teresa Tió, ho recorda bé, per haver guanyat el primer premi en la categoria de pequeños, una altra amiga molt premiada va ser la Marta Estrada en una altra categoria i l'Arian Botey, també premiat, en la categoria de *mayores* (+ d'11 anys). La festa del llibre es va anar duent a terme durant molts anys.

Ara anem a un petit edifici de Granollers que vàrem compartir molts granollerins. No ha canviat gens externament, tot i que sí que se'n va fer la rehabilitació de la façana, i s'hi van deixar les obertures dels balcons, la finestra gòtica i les finestres del

segon pis. On és? Doncs a la plaça de la Porxada cantonada carrer del Sastre. Què hi havia? L'Escola de Música. En un antic i vellet pis amb bastantes habitacions.

L'entrada era fosca i llòbrega, com també ho era l'escala i el pis. Ens rebia el senyor Benet, que feia de conserge, i la seva esposa la senyora Agnès, que es cuidava de mantenir amb ordre l'escola, la recordo sempre vestida negra i ja gran.

Durant el 1954-55 vaig fer el curs preliminar amb el mestre senyor Joan Coll i recordo que vàrem fer una petita coral i ens va enregistrar en una cinta.

El gran mestre i director de l'escola, el senyor Josep M. Ruera, em va anar ensenyant el solfeig i piano. El curs 1959-60, l'Escola Municipal de Música va canviar de lloc i ens vàrem traslladar a la Casa de Cultura. Que nova i lluminosa! Vaig seguir amb el solfeig i algun curs de piano. En acabar cada curs obteníem el títol del Conservatorio Superior de Música o del Conservatorio del Liceo de Barcelona, de la rambla del Caputxins, segons l'acord que s'havia aconseguit aquell mateix curs 1954-55.

Vull fer un especial reconeixement al mestre senyor Josep M. Ruera. Durant quasi vuit anys, vaig poder gaudir del seu ensenyament.

Per la quantitat i qualitat de músics que des de molts anys ha tingut i té Granollers, podríem repetir la dita: "Granollers és terra de músics".

Un últim record de la capseta màgica, més recent, és el del repte i l'agradable experiència que va suposar organitzar la visita a la ciutat del Premi Nobel de literatura el senyor Camilo José Cela, l'any 1999.

Em visita un dia en Joan Illa i Morell, molt conegut per nosaltres com a Jim, i em comenta que té concertada una visita a Granollers del senyor Cela. Em demana

ajuda davant la preocupació que té perquè s'acosta el dia i no hi ha res organitzat. Amb celeritat, creem una comissió d'homenatge a Camilo Jose Cela amb l'objectiu d'organitzar l'estada i la dels convidats a l'acte acadèmic i aconseguir una dotació econòmica per poder tirar endavant l'esdeveniment.

I arriba el dia, era el dimecres 3 de març de 1999.

Ens cuidem de rebre els membres del Comitè Honorífic: l'Excel·lentíssim Senyor Camilo José Cela, el senyor Luis Racionero, el senyor Rafael Bartolozzi, el senyor Fernando Arrabal, el senyor Josep M. Subirachs i el senyor Antonio Beneyto.

Vaig acompanyar els senyor Cela i esposa, personalment, en tot moment, des de la seva arribada i fins l'endemà, que varen marxar. Recordo el tracte sempre educat i d'una correcció impecable del senyor Cela.

Va ser un esdeveniment per a Granollers i una inoblidable experiència per a l'alumnat del Secretariat Executiu i per al professorat i les secretàries d'EDUCEM, que tant van ajudar i es van implicar en l'organització.

Amb els records i les vivències del meu estimat Granollers, autoritats, amics, família i tots els granollerins que avui m'acompanyeu, us convido a gaudir de la Fira i Festes de l'Ascensió en la seixanta-cinquena edició, perquè són motiu d'alegria i d'il·lusió.

En l'engrescador programa previst desitjo que tothom hi trobi el seu espai d'esbarjo, entreteniment i sobretot de participació.

Bona Fira de l'Ascensió 2015!

Moltes gràcies.

Col·lecció “Pregó de la Fira i Festes de l’Ascensió”

1990. AMADOR GARRELL I SOTO
1991. ANTONI JONCH I CUSPINERA
1992. MARIA MERCÈ ROCA
1993. JORDI BAULIES I CORTAL
1994. JOSEP LLUÍS ARIMANY NICOLAU
1995. ORIOL MONTAÑA I TUSET
1996. RAMON PARELLADA GARRELL
1997. PERE CANAL I BALIU
1998. RAMON MUNNÉ I COLL
1999. PIUS CANAL I ANFRES
2000. ANTONI ROS MARBÀ
2001. MARC MAYER I OLIVÉ
2002. JOAN CLOS I MATHEU
2003. JOAN TRIADÚ I FONT
2004. MARTA MATA I GARRIGA
2005. DOLORS LAMARCA I MORELL
2006. EVANGELINA ORIOL PIBERNAT
2007. MARTA ESTRADA I MIYARES
2008. ANNA M. PALÉ I LLAVINA
2009. MONTSERRAT LORENTE OLIVER
2010. MERCÈ RIERA I MANTÉ
2011. HERMÍNIA JUBANY I BERGA
2012. PEPITA MAYMÓ I CIRERA
2013. MONTSERRAT PONSÀ I TARRÉS
2014. ANNA M. JANSANA I DURAN
2015. ANNA M. DURAN I CASANOVAS

Ajuntament de Granollers